ସୁଗାନ୍ଥୀ ସୁରେଶ କୁମାର

ବନାମ

ଜଗଦୀଶନ୍

ଜାନୁଆରୀ 15, 2002

[କେ.ଟି. ଥୋମାସ୍ ଏବଂ ଏସ୍.ଏନ୍. ଫୁକାନ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନ, 1950:

ଅନୁଚ୍ଛେଦ 141 - ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଘୋଷିତ ଆଇନ - ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ପ୍ରକୃତି – ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା: ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ବିଚାର ନକରି ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ କରିଥିଲେ, ଏହି ଆଧାରରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ - ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏକ ବୃହତ୍ତର ନ୍ୟାୟପୀଠଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଦ୍ଦ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏପରି ଆଇନ ବୈଧ ରହିବ - କାର୍ଯ୍ୟପଦ୍ଧତି ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ।

ବିନିମୟଯୋଗ୍ୟ ବିଲେଖ ଅଧିନିୟମ, 1881:

ଧାରା 138 - ଚେକ୍ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ – ଦଣ୍ଡାଦେଶ – ନୀତି – ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା: ବିଚାରଣ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀମାନେ ଏପରି ଦଣ୍ଡାଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଉଚିତ ଯାହା ପ୍ରଣୀତ ଆଇନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସଠିକ୍ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବ - ଚେକ୍ ପ୍ରଦାନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ଚେକ୍ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନକୁ ହାଲୁକା ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଉତ୍ତରଦାତା-ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ବିନିମୟଯୋଗ୍ୟ ବିଲେଖ ଅଧିନିୟମ, 1881 ର ଧାରା 138 ଅଧୀନରେ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବନ୍ଦ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାରାଦଣ୍ଡ ଏବଂ 5,000 ଟଙ୍କା ଜୋରିମାନା ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଅପିଲକାରୀ-ଅଭିଯୋଗକାରୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଫୌଜଦାରୀ ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ଦାୟର କରି ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଯଥେଷ୍ଟ ଏବଂ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅନ୍ତତଃ ପକ୍ଷେ ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା, 1973 ର ଧାରା 357 (3) ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା । ତଥାପି, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ତେଣୁ ଏହି ଅପିଲ ।

ଏହି ଅପିଲର ଫଏସଲା କରି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ଦେଲେ:

1.1. ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ବିଚାର ନକରି ଆଇନଗତ ସ୍ଥିତି ସ୍ୱଷ୍ଟ କରିଥିଲେ, ଏହି ଆଧାରରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ । ଏହା କେବଳ ଭାରତର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଶୃଙ୍ଖଳାର ବିଷୟ ନୁହେଁ, ବରଂ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ **141** ଅନୁଯାୟୀ ଏହା ଏକ ଆଦେଶନାମା ଯେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଘୋଷିତ ଆଇନ ଭାରତର ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ହେବ । **[273-C-D]**

1.2. ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ଯଦିଓ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାର କରିନଥିଲେ, ତଥାପି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିର ସଠିକତା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । **[273-E]**

ଅନିଲ କୁମାର ନେଓଟିଆ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ, **AIR (1988) SC 1353** ମାମଲା ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇଛି ।

2. ଯେତେବେଳେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଘୋଷଣା କଲେ ଯେ ଏକ ନ୍ୟାୟାଳୟ "ଖିଲାପ କ୍ଷେତ୍ରରେ କାରାଦଣ୍ଡ" ପ୍ରଦାନ କରି କ୍ଷତିପୂରଣ ଦେବା ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିପାରିବେ, ସେତେବେଳେ ଭାରତର ସମସ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉକ୍ତ ମାର୍ଗ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ସ୍ୱାଧୀନ ଅଟନ୍ତି । ଉକ୍ତ ଆଇନଗତ ସ୍ଥିତି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏକ ବୃହତ୍ତର ନ୍ୟାୟପୀଠଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଗ୍ରାହ୍ୟ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୈଧ ରହିବ । **[273- G]**

ହରି ସିଂହ ବନାମ ସୁଖବୀର ସିଂହ, **[1988] 4 SCC 551** ଏବଂ *ବଲରାଜ ବନାମ ୟୁପି ରାଜ୍ୟ,* **AIR (1995) SC 1935** ମାମଲାଦ୍ୱୟ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇଛି ।

ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବନାମ ହୋଜେ, **(2001) 3 KLT 431 (Ker)** ମାମଲାଟିକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଯାଇଛି ।

3. ଏପରି ଏକ ମାମଲାରେ ଯେଉଁଠାରେ ଚେକ୍‌ରେ ଥିବା ଅର୍ଥରାଶି ଦେୟ ହୋଇନଥିଲା, ବିଚାରଣ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀମାନେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ ଯେ ବିନିମୟଯୋଗ୍ୟ ବିଲେଖ ଅଧିନିୟମ, **1881** ର ଧାରା **138** ଅଧୀନରେ ହେଉଥିବା ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଏପରି ପ୍ରକୃତିର ହେବା

ଉଚିତ ଯାହା ପ୍ରଣୀତ ଆଇନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସଠିକ୍ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବ । ଚେକ୍ ପ୍ରଦାନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାରି ଚେକ୍ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନକୁ ହାଲୁକା ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ବିଚାରଣ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା "ନ୍ୟାୟାଳୟ ବନ୍ଦ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାରାଦଣ୍ଡ" ଭଳି ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଦିଆଯାଏ, ତେବେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 138 ଭଳି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ମୂଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହିଁ ପଣ୍ଡ ହୋଇଯିବ । ଅଭିଯୁକ୍ତ ଅନ୍ତତଃ ପକ୍ଷେ ମାମଲାର ବିଚାରଧୀନତା ସମୟରେ ଅର୍ଥ ପଇଠ କରିଥିଲେ ତାହା ଏକ ଭିନ୍ନ କଥା ହୋଇଥାନ୍ତା । [274- C- D]

କେ. ଭାସ୍କରନ୍ ବନାମ ଶଙ୍କରନ୍ ବୈଦ୍ୟନ୍ ବାଲାନ୍, **[1999] 7 SCC 510 ଏବଂ** *ହରି ସିଂହ ବନାମ ସୁଖବୀର ସିଂହ,* **[1988] 4 SCC 551 ମାମଲାଦ୍ୱୟ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇଛି ।**

ପଙ୍କଜ ଭାଇ ନାଗଜିଭାଇ ପଟେଲ ବନାମ ଗୁଜରାଟ ରାଜ୍ୟ, **[2001] 2 SCC ମାମଲାଟିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।**

ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲୀୟ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତା: ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 65-66/2002 ।

ଫୌଜଦାରୀ ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 118/2001 ଏବଂ 119/2001 ରେ ଚେନ୍ନାଇ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 20.4.2001 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କେ.ଭି. ବିଶ୍ୱନାଥନ, କୁଅଁର ଅଜିତ ମୋହନ ସିଂହ ଏବଂ କେ.ଭି. ଭେଙ୍କଟରମଣ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଟି. ରାଜା ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ **ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଥୋମାସଙ୍କ** ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ମଞ୍ଜୁରୀ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ଏହି ମାମଲାରେ ଅପିଲକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି ଚେନ୍ନାଇର ସୈଦାପେଟସ୍ଥିତ ନବମ ମେଟ୍ରୋପଲିଟାନ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ଅଭିଯୋଗକାରୀ । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିନିମୟଯୋଗ୍ୟ ବିଲେଖ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 138 ଅଧୀନରେ ଅଭିଯୋଗ ଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ, ଚେକ୍ ଗ୍ରହୀତା ବ୍ୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦୁଇଟି ଚେକ୍ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ହେବା କାରଣରୁ ଦୁଇଟି

ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିଲା । ବିଚାରଣ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପରେ ଉଭୟ ମାମଲାରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବନ୍ଦ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାରାଦଣ୍ଡ ଏବଂ 5000 ଟଙ୍କା ଜୋରିମାନା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ସ୍ୱଷ୍ଟତଃ, ଉତ୍ତରଦାତା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ସେ କୌଣସି ଅପିଲ କରିନଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଅଭିଯୋଗକାରୀ/ଅପିଲକାରୀ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥିଲେ ଏବଂ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଯଥେଷ୍ଟ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦୁଇଟି ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ସେ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ବିଚାର ବିଚାରଣ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଅନ୍ତତଃ ପକ୍ଷେ ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ସଂହିତା') ର ଧାରା 357 (3) ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା ।

ତେବେ, ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତି ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡାଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ନଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ଉଭୟ ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ତଥାପି, ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତି "କଠୋର ଦଣ୍ଡାଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ *ପଙ୍କଜ ଭାଇ ନାଗଜିଭାଇ ପଟେଲ ବନାମ ଗୁଜରାଟ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ*, [2001] 2 SCC 595 ମାମଲାରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦେଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବା ପାଇଁ" ବିଚାରଣ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀମାନଙ୍କୁ ଏକ ବାର୍ତ୍ତା ପଠାଇବା ପାଇଁ ଏହି ସୁଯୋଗ ବାଛିଥିଲେ; କିମ୍ବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସଂହିତାର ଧାରା 357 (3) ପ୍ରୟୋଗ କଲେ ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ କେ.ଭି. ବିଶ୍ୱନାଥନ୍ *କେ. ଭାସ୍କରନ୍ ବନାମ ଶଙ୍କରନ୍ ବୈଦ୍ୟନ୍ ବାଲାନ୍*, [1999] 7 SCC 510 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ନିମ୍ନଲିଖିତ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ପ୍ରତି ଆମର ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲେ:

> "ଯଦି ଜଣେ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ବିଚାରଣ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଆଦାୟ ହୋଇଥିବା ଜୋରିମାନାରୁ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କୁ କ୍ଷତିପୂରଣ ଦେବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତି, ତେବେ ଚେକ୍‌ର ଅର୍ଥରାଶି ଉକ୍ତ ସୀମା ଅତିକ୍ରମ କଲେ ଅଭିଯୋଗକାରୀ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହେବେ । ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜଣେ ଅଭିଯୋଗକାରୀ ସର୍ବାଧିକ ପାଞ୍ଚ ହଜାର ଟଙ୍କା ପାଇବେ । କିନ୍ତୁ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଂହିତାର ଧାରା 357 (3) ର ସହାୟତା ନେଇ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ଅଭିଯୋଗର ଫଏସଲା କରିପାରିବେ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଉଦାର ବ୍ୟବହାର ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱାରୋପ

> କରିଛନ୍ତି । ଉପ-ଧାରାରେ କୌଣସି ସୀମା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇ ନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଜଣେ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଯେକୌଣସି ପରିମାଣର କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରିପାରିବେ । ଅବଶ୍ୟ, ଏପରି କ୍ଷତିପୂରଣର ପରିମାଣ ସ୍ଥିର କରିବା ସମୟରେ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍‌ଙ୍କୁ ବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କୁ ଦିଆଯିବାକୁ ଥିବା ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କ୍ଷତିପୂରଣ କ'ଣ ହେବ । ଏହିପରି, ଯଦିଓ ଚେକ୍‌ର ଅର୍ଥରାଶି 5000 ଟଙ୍କାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରେ, ତଥାପି ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କୁ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରିବାର କ୍ଷମତା ଅଛି ।"

ଉକ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମସ୍ତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ସଂହିତାର ଧାରା 357 (3) ର ଉଦାର ବ୍ୟବହାର ଉପରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଗୁରୁତ୍ୱକୁ ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ । [1988] 4 SCC 551 *ହରି ସିଂହ ବନାମ ସୁଖବୀର ସିଂହ* ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ସନ୍ଦର୍ଭ ଦେଇ ଏହା ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନଲିଖିତ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ:

> "ଅପରାଧର ପ୍ରକୃତି, ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ଦାବିର ଯଥାର୍ଥତା ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ପଇଠ କରିବାର କ୍ଷମତାକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ କ୍ଷତିପୂରଣର ପରିମାଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଇପାରେ । ଯଦି ଏକାଧିକ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ପୈଠ କରିବାର କ୍ଷମତା ଯଦି ଅଧିକ ଭିନ୍ନ ହୋଇନଥାଏ, ସେମାନଙ୍କୁ ସମାନ ଭାବେ ପଇଠ କରିବାକୁ କୁହାଯାଇପାରେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ ପୈଠ ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ହୋଇପାରେ । ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ କିସ୍ତି ମାଧ୍ୟମରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ପଇଠ କରିବା ପାଇଁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସମୟ ମଧ୍ୟ ଦିଆଯାଇପାରେ । *ନ୍ୟାୟାଳୟ ଖିଲାପ କ୍ଷେତ୍ରରେ କାରାଦଣ୍ଡ ପ୍ରଦାନ କରି ଆଦେଶକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିପାରିବେ* ।"

(ଗୁରୁତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି)

କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଜଣେ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି *ରାଜେନ୍ଦ୍ରନ ବନାମ ହୋଜେ*, (2001) 3 Kerala Law Times 431 ପ୍ରତି ଆମର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରାଯାଇଛି । ବିଜ୍ଞ ବିଚାରପତି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ *ହରି ସିଂହ ବନାମ ସୁଖବୀର ସିଂହ* ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଅନୁସରଣ କରାଯିବ ନାହିଁ, କାରଣ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ସଂହିତାର ଧାରା 431 କୁ ଅଣଦେଖା କରି ଉକ୍ତ ଆଇନଗତ ପ୍ରସ୍ତାବ ରଖିଛନ୍ତି । କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏକକ ବିଚାରପତି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଇନଗତ ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ନିମ୍ନମତେ ଏଡ଼ାଇ ଯାଇଥିଲେ:

> "ବିଜ୍ଞ ଦୌରା ବିଚାରପତି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ *ହରି କିଶନ ଏବଂ ହରିୟାଣା ରାଜ୍ୟ ବନାମ ସୁଖବୀର ସିଂହ*, AIR (1988) SC 2127 ମାମଲାର ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ଆଧାରରେ ଖିଲାପ କ୍ଷେତ୍ରରେ କାରାଦଣ୍ଡ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଯେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଖିଲାପ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଦାନ କରି ଆଦେଶ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିପାରିବେ । ଏପରି ମନେ ହେଉଛି ଯେ ସେହି ଅପିଲର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ସମୟରେ, ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦତ୍ତ କୌଣସି ଆଦେଶ ବଳରେ ଦେୟ ଅର୍ଥ (ଜୋରିମାନା ବ୍ୟତୀତ) ଆଦାୟ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର ଧାରା 431 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରତି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରାଯାଇ ନଥିଲା ।"

ଏପରି କହି, ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତି "କ୍ଷତିପୂରଣ ପଇଠ କରିବାରେ ଖିଲାପ କଲେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଛଅ ମାସ ପାଇଁ ସାଧାରଣ କାରାଦଣ୍ଡ ଦେବାକୁ ଦୌରା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଅଦାଲତ ଦେଇଥିବା ଆଦେଶର ସେହି ଅଂଶକୁ" ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ । ଏହା ପରେ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଅନ୍ୟ ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି *ବଳରାଜ ବନାମ ୟୁ.ପି. ରାଜ୍ୟ*, AIR (1995) SC 1935 ର ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ।ଏହା ଏକ ହତ୍ୟା ମାମଲା ସହିତ ଜଡ଼ିତ ଥିଲା । କାରାଦଣ୍ଡ ବ୍ୟତୀତ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସଂହିତାର ଧାରା 431 ଅଧୀନରେ ଅର୍ଥ ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଉକ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ *ହରି ସିଂହ ବନାମ ସୁଖବୀର ସିଂହ* ମାମଲାରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଆଇନଗତ ପ୍ରସ୍ତାବର ସଠିକତା ଉପରେ ସନ୍ଦେହ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଭଳି ଦୂର ସଙ୍କେତ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ, ଉକ୍ତ ଆଇନଗତ ସ୍ଥିତି ବଳବତ୍ତର ରହିଛି କାରଣ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ନ୍ୟାୟପୀଠ ଏଥିରୁ ବିଚ୍ୟୁତ ହେବାକୁ ଚୟନ କରି ନାହାନ୍ତି ।

ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ବିଚାର ନକରି ଆଇନଗତ ସ୍ଥିତି ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଥିଲେ, ଏହି ଆଧାରରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ । ଏହା କେବଳ ଭାରତର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଶୃଙ୍ଖଳାର ବିଷୟ

ନୁହେଁ, ବରଂ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 141 ଅନୁଯାୟୀ ଏହା ଏକ ଆଦେଶନାମା ଯେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଘୋଷିତ ଆଇନ ଭାରତର ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ହେବ । *ଅନିଲ କୁମାର ନେଓଟିଆ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ,* AIR (1988) SC 1353 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ଯଦିଓ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାର କରିନଥିଲେ, ତଥାପି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିର ସଠିକତା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ତାହା ବ୍ୟତୀତ, ସଂହିତାର ଧାରା 431 କେବଳ ଏହା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରିଛି ଯେ ସଂହିତା ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦତ୍ତ କୌଣସି ଆଦେଶ ବଳରେ ଦେୟ କୌଣସି ଅର୍ଥ (ଜୋରିମାନା ବ୍ୟତୀତ) "ଯେପରି ଏହା ଏକ ଜୋରିମାନା" ସେହିପରି ଆଦାୟ ଯୋଗ୍ୟ ହେବ । ଜୋରିମାନା ଆଦାୟର ଦୁଇଟି ପଦ୍ଧତି ସଂହିତାର ଧାରା 421 (1) ରେ ସୂଚିତ କରାଯାଇଛି । ଉପ-ଧାରାର ପ୍ରାବଧାନରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଯଦି ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଏପରି ହୋଇଥାଏ ଯେ ଜୋରିମାନା ପଇଠ ନକଲେ ଅପରାଧୀ କାରାଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବ, ଏବଂ ଯଦି ସେହି ଅପରାଧୀ ଖିଲାପ କାରଣରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କାରାଦଣ୍ଡ ଭୋଗି ସାରିଥାଏ, ତେବେ କୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅର୍ଥ ଆଦାୟ ପାଇଁ ଏପରି ପରୱାନା ଜାରି କରିବେ ନାହିଁ ।

ଯେତେବେଳେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ *ହରି ସିଂହ ବନାମ ସୁଖବୀର ସିଂହ* (ଉପରୋକ୍ତ) ମାମଲାରେ ଘୋଷଣା କଲେ ଯେ ଏକ ନ୍ୟାୟାଳୟ "ଖିଲାପ କ୍ଷେତ୍ରରେ କାରାଦଣ୍ଡ ପ୍ରଦାନ କରି" କ୍ଷତିପୂରଣ ଦେବା ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିପାରିବେ, ସେତେବେଳେ ଭାରତର ସମସ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉକ୍ତ ମାର୍ଗ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ସ୍ୱାଧୀନ ଅଟନ୍ତି । ଉକ୍ତ ଆଇନଗତ ସ୍ଥିତି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏକ ବୃହତ୍ତର ନ୍ୟାୟପୀଠଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଗ୍ରାହ୍ୟ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୈଧ ରହିବ । ସେଥିପାଇଁ, କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଉକ୍ତ ଆଇନଗତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କେରଳର ଅଧସ୍ତନ ନ୍ୟାୟାଳୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁସରଣ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ବୋଲି ପ୍ରକାଶ କରି ଏକ ଅନିୟମିତତା କରିଛନ୍ତି । *ରାଜେନ୍ଦ୍ରନ ବନାମ ହୋଜେ,* (2001) 3 କେରଳ ଲ ଟାଇମ୍ସ 431 ମାମଲାରେ ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ପଦ୍ଧତି ଉପରେ ଆମେ ଆମର ଅସନ୍ତୋଷ ବ୍ୟକ୍ତ କରୁଛୁ । ଏହା ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଦୌରା ବିଚାରପତି ଶୃଙ୍ଖଳା ଅନୁଯାୟୀ ସଠିକ୍ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ତାହାକୁ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଓଲଟାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ଦୁଇଟି ମାମଲାରେ ଜଡ଼ିତ ଚେକ୍‌ର ସମୁଦାୟ ଅର୍ଥରାଶି 4,50,000 ଟଙ୍କା ଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଏପରି କୌଣସି ଯୁକ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ମାମଲା ବିଚାରଧୀନ ଥିବା ସମୟରେ କିମ୍ବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ସମୟରେ ଉକ୍ତ ଅର୍ଥରାଶି ପଇଠ କରାଯାଇଥିଲା । ଯଦି ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କୁ ଏହି ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ହୁଏତ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସାମାନ୍ୟ ଦଣ୍ଡାଦେଶର ଯଥାର୍ଥତା ରହିଥାଆନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ଏପରି ଏକ ମାମଲାରେ ଯେଉଁଠାରେ ଚେକ୍‌ରେ ଥିବା ଅର୍ଥରାଶି ଦେୟ ହୋଇନଥିଲା, ବିଚାରଣ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀମାନେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ ଯେ ବିନିମୟଯୋଗ୍ୟ ବିଲେଖ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 138 ଅଧୀନରେ ହେଉଥିବା ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଏପରି ପ୍ରକୃତିର ହେବା ଉଚିତ ଯାହା ପ୍ରଣୀତ ଆଇନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସଠିକ୍ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବ । ଚେକ୍ ପ୍ରଦାନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାରି ଚେକ୍ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନକୁ ହାଲୁକା ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ବିଚାରଣ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଭଳି ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଦିଆଯାଏ, ତେବେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 138 ଭଳି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ମୂଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହିଁ ପଣ୍ଡ ହୋଇଯିବ । ଅଭିଯୁକ୍ତ ଅନ୍ତତଃ ପକ୍ଷେ ମାମଲାର ବିଚାରଧୀନତା ସମୟରେ ଅର୍ଥ ପଇଠ କରିଥିଲେ ତାହା ଏକ ଭିନ୍ନ କଥା ହୋଇଥାନ୍ତା ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଅଭିଯୋଗକାରୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏକ ଦେୱାନୀ ମାମଲା ଦାୟର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି କୋରଖ୍ କରିଛନ୍ତି । ଅପରାଧର ଗମ୍ଭୀରତାକୁ ହ୍ରାସ କରିବା ପାଇଁ କିମ୍ବା ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚୟନ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ସାମାନ୍ୟ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଏହା କୌଣସି ଆଧାର ନୁହେଁ ।

ଯେହେତୁ ଆମେ ମାମଲାଟିକୁ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଖକୁ ପୁନଃପ୍ରେରଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତାବ ରଖୁଛୁ, ତେଣୁ ସଠିକ୍ ଦଣ୍ଡାଦେଶର ସୀମା କ'ଣ ହେବା ଉଚିତ ତାହା ଆମେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନାହୁଁ । ବିଚାରଣ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ବିଷୟରେ ପୁନର୍ବାର ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କୁ ଶୁଣିବେ ଏବଂ ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଦାନ କରିବେ । ସେଥିପାଇଁ, ଆମେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ବାତିଲ କରୁଛୁ ଏବଂ ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କୁ ଶୁଣିବା ପରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ମାମଲାଟିକୁ ବିଚାରଣ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ନିକଟକୁ ପୁନଃପ୍ରେରଣ କରୁଛୁ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଏକ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ ଯେ ଯଦି ଉତ୍ତରଦାତା ଚେକ୍‌ରେ ଥିବା ଅର୍ଥରାଶି ପଇଠ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶର ପ୍ରଶମନ କରିବା ପାଇଁ ଯୁକ୍ତି କରିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଚେକ୍ ଅର୍ଥରାଶି ପଇଠ କରିବାରେ ସଫଳ ହେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉତ୍ତରଦାତା ଏପରି ଏକ ଯୁକ୍ତି କରିବାକୁ ହକଦାର ହେବେ ।

ଉପରୋକ୍ତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଅପିଲଗୁଡ଼ିକର ଫଏସଲା କରାଯାଉଛି ।

ଭି.ଏସ୍.ଏସ୍. ଅପିଲଗୁଡ଼ିକର ଫଏସଲା କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ" ।

ଭାଷାନ୍ତର :

ଅମରେଶ୍ୱର ମିଶ୍ର, ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।